

РЕШЕНИЕ

№ 5197

гр. София, 14.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 22.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **11080** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр.чл. 149, ал. 2 от АПК във вр. чл. 121, ал. 1, т. 1 от ЗДСл за отмяна на акт за прекратяване на служебно правоотношение.

Жалбоподателят И. Д. П., ЕГН: [ЕГН], съд. адр. [населено място] 1000, [улица], вх. Б, ет. 4, офис 12 твърди, че със заповед № ЧР-СП-23/26.01.2024 г. на Председателя на Управителния съвет на А. „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“, БУЛСТАТ:[ЕИК], адр. [населено място] 1606, [улица] назначен като държавен служител на длъжността „главен експерт в Отдел „Подготовка на стратегически инфраструктурни проекти“ в Дирекция „Управление на стратегически инфраструктурни проекти“. Твърди, че посоченото служебно правоотношение е прекратено със заповед № ЧР-СП-332/05.03.2024 г. на Председателя на УС на АПИ. Твърди, че със заповед № ЧР-СП-333/05.03.2024 г. на Председателя на УС на АПИ е назначен като държавен служител на длъжността „главен експерт в Отдел „Подготовка на проекти по Оперативна програма Транспорт и транспортна инфраструктура“ в Дирекция „Изпълнение на проекти по Оперативна програма „Транспорт и транспортна инфраструктура 2014-2020“. Твърди, че посоченото служебно правоотношение е прекратено със заповед № ЧР-СП-1200/31.05.2024 г. на Главния секретар на АПИ на основание чл. 12, ал. 1 във вр. чл. 108, ал. 1 от ЗДСл – без предизвестие в едногодишния срок от встъпването в длъжността. Счита заповедта за незаконна и моли отмяната ѝ.

Моли присъждане на деловодни разноски.

/Предметът на жалбата е уточнен в проведеното открито съдебно заседание от 22.01.2025 г./.

Ответникът по жалбата Председател на УС на АПИ я оспорва изцяло и моли да бъде отхвърлена. Претендира деловодни разноски.

Контролиращата страна СГП не взима участие по делото.

Съгласно чл. 21, ал. 1 от АПК **индивидуален административен акт** е изричното волеизявление или изразеното с действие или бездействие волеизявление на административен орган или на друг овластен със закон за това орган или организация, лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги, с което се създават права или задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на отделни граждани или организации, както и отказът да се издаде такъв акт. Съгласно разпоредбата на чл. 57, ал. 1 от АПК административният акт се издава до 14 дни от датата на започване на производството. Съгласно разпоредбата на чл. 58, ал. 1 от АПК непроизнасянето в срок се смята за мълчалив отказ да се издаде актът. От изложеното следва, че за да е налице мълчалив отказ като индивидуален административен акт, то въпросът по който не се произнася административният орган следва да е в неговата компетентност. Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДСл **държавен служител** е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага орган на държавната власт при осъществяване на неговите правомощия. Следователно, отношенията във връзка с полагане на труд по служебно правоотношение се поражда, изменят и прекратяват с административни актове и се регулират от административното право. В конкретния случай, жалбоподателят оспорва заповед № ЧР-СП-1200/31.05.2024 г. на Главния секретар на АПИ, с която служебното му предизвестие е прекратено на основание чл. 12, ал. 1 във вр. чл. 108, ал. 1 от ЗДСл – без предизвестие в едногодишния срок от встъпването в длъжността, която заповед е връчена на жалбоподателя при отказ на 31.05.2024 г. Заповедта е оспорена с искова молба пред СРС на 13.06.2024 г. и е препратена на АССГ по компетентност като жалба, поради което, на основание чл. 135, ал. 2 от АПК, жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Съгласно чл. 124, ал. 1 от ЗДСл споровете относно възникването, съдържанието и прекратяването на служебните правоотношения, както и относно налагането на дисциплинарна отговорност се разглеждат от съответния административен съд по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#). Съгласно чл. 121, ал. 1, т. 1 от ЗДСл държавният служител има право да оспори законността на прекратяването на служебното си правоотношение пред органа по назначаването или пред съда чрез органа по назначаването и да иска отмяна на акта, с който то е прекратено. В случая е безспорно между страните, че със заповед № ЧР-СП-23/26.01.2024 г. на Председателя на УС на АПИ жалбоподателят е назначен като държавен служител на длъжността „главен експерт в Отдел „Подготовка на стратегически инфраструктурни проекти“ в Дирекция „Управление на стратегически инфраструктурни проекти“. Безспорно е, че посоченото служебно правоотношение е прекратено със заповед №

ЧР-СП-332/05.03.2024 г. на Председателя на УС на АПИ. Безспорно е, че със заповед № ЧР-СП-333/05.03.2024 г. на Председателя на УС на АПИ жалбоподателят е назначен като държавен служител на длъжността „главен експерт в Отдел „Подготовка на проекти по Оперативна програма Транспорт и транспортна инфраструктура“ в Дирекция „Изпълнение на проекти по Оперативна програма „Транспорт и транспортна инфраструктура 2014-2020“. Безспорно е, че посоченото служебно правоотношение е прекратено със заповед № ЧР-СП-1200/31.05.2024 г. на Главния секретар на АПИ на основание чл. 12, ал. 1 във вр. чл. 108, ал. 1 от ЗДСл – без предизвестие в едногодишния срок от встъпването в длъжността. Съгласно разпоредбата на чл. 12 от ЗДСл когато кандидатът се назначава за първи път на държавна служба, в едногодишен срок, считано от датата на встъпване в длъжност, органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение без предизвестие. В случай че правоотношението се измени преди изтичането на срока, срокът за изпитване продължава да тече при следващото служебно правоотношение. Ако в срока по ал. 1 служебното правоотношение бъде прекратено, при последващо постъпване на държавна служба започва да тече нов срок за изпитване. Срокът за изпитване не тече през времето, през което държавният служител е бил в законоустановен отпуск. При прекратяване на служебното правоотношение в срока за изпитване държавният служител не запазва присъдения ранг. От тълкуването на посочената разпоредба следва изводът, че от датата на назначаване на кандидат на държавна служба започва да тече 1-годишен срок, в който органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение без предизвестие и по своя преценка, която не се мотивира, поради което не подлежи на съдебен контрол. Това е дискреционно правомощие на органа по назначаването, поради което не подлежи на съдебен контрол. Ето защо, съдът не обсъжда възражения в този смисъл. Този едногодишен срок се прекъсва с прекратяване на служебното правоотношение и не се прекъсва с изменение на служебното правоотношение. В този смисъл е използван и изразът „за първи път“, който се свързва само с изменението на служебното правоотношение. По-конкретно – когато кандидатът е назначен за първи път на съответна длъжност и служебното правоотношение не се прекратява, а само се изменя, то не тече нов едногодишен срок. Когато, обаче, служебното правоотношение се прекрати, то винаги последващото назначаване е първо и от него тече нов едногодишен срок. При тези разяснения едногодишният срок към процесното уволнение не е изтекъл, нито от датата на първата заповед за назначаване - № ЧР-СП-23/26.01.2024 г. на Председателя на УС на АПИ, нито от датата на втората № ЧР-СП-1200/31.05.2024 г. на Главния секретар на АПИ. Съдът прави това съпоставяне, тъй като процесното прекратяване на едно служебно правоотношение и назначаване на друго са в непосредствена поредност и може да се постави въпросът дали това не е форма на „скрито“ изменение на правоотношението. Както се посочи, обаче, обсъждането на този въпрос е ирелевантен, поради неизтичането на срока, считано и от датите на двете заповеди.

При гореизложените факти, следва да се вземе предвид, че чл. 108, ал. 1 ЗДСл, преповторен от чл. 12, ал. 1 от ЗДСл, категорично посочва, че служебното правоотношение може да се прекрати само от органа по назначаването. Съгласно чл. 11, ал. 1 от ПРАВИЛНИК за структурата, дейността и организацията на работа на Агенция "Пътна инфраструктура", приет с [ПМС № 295](#) от 10.12.2009 г., обн., ДВ, [бр. 100](#) от 15.12.2009 г., изм. и доп., [бр. 102](#) от 30.12.2010 г., изм., [бр. 52](#) от 8.07.2011

г., [бр. 83](#) от 25.10.2011 г., в сила от 25.10.2011 г., [бр. 97](#) от 9.12.2011 г., в сила от 9.12.2011 г., изм. и доп., [бр. 14](#) от 17.02.2012 г., в сила от 17.02.2012 г., изм., [бр. 22](#) от 16.03.2012 г., [бр. 60](#) от 7.08.2012 г., в сила от 7.08.2012 г., изм. и доп., [бр. 81](#) от 23.10.2012 г., в сила от 23.10.2012 г., изм., [бр. 93](#) от 25.10.2013 г., [бр. 60](#) от 22.07.2014 г., в сила от 22.07.2014 г., [бр. 102](#) от 12.12.2014 г., в сила от 12.12.2014 г., изм., [бр. 57](#) от 28.07.2015 г., в сила от 28.07.2015 г., изм. и доп., [бр. 88](#) от 8.11.2016 г., в сила от 8.11.2016 г., [бр. 2](#) от 3.01.2018 г., в сила от 1.01.2018 г., [бр. 70](#) от 24.08.2018 г., [бр. 91](#) от 2.11.2018 г., в сила от 2.11.2018 г., [бр. 12](#) от 8.02.2019 г., доп., [бр. 52](#) от 2.07.2019 г., в сила от 2.07.2019 г., изм., [бр. 70](#) от 7.08.2020 г., бр. 47 от 24.06.2022 г., в сила от 24.06.2022 г. председателят на управителния съвет на агенцията назначава и освобождава служителите на агенцията. Именно Председателят на УС на УПИ е органът по назначаването, от който следва да изходи актът по прекратяване на служебното правоотношение. Тази компетентност е определена, като особено съществена от цитирания Правилник, за да се отдели в отделна самостоятелна алинея – 1 на чл. 11, като в ал. 2 са посочени и другите правомощия. Г. заповеди за назначаване и прекратяване на служебното правоотношение с жалбоподателя са издадени именно от Председателя на УС на АПИ, с изключение на процесната обжалвана № ЧР-СП-1200/31.05.2024 г., издадена от Главния секретар на АПИ, който не е орган по назначаването. Съгласно чл. 12 от цитирания Правилник, при отсъствие на председателя или на някой от другите членове на управителния съвет неговите правомощия за всеки конкретен случай се упражняват от лице, определено от министъра на регионалното развитие и благоустройството. По делото няма данни тази процедура по оправомощаване на Главния секретар и то за конкретното уволнение, да е проведена. Възможност за упълномощаване на Главния секретар от УС да извършва определени дейности е предвидено и в чл. 10, ал. 2 на Правилника, като по делото липсват данни за такова упълномощаване. Следва да се вземе предвид и това, че в правомощията на УС не е да назначава държавни служители, че да може съответно и да превъзлага такова правомощие на Главния секретар. И на последно място, чл. 14 от Правилника урежда правомощията на Главния секретар, между които не е това да прекратява служебни правоотношения.

Всичко изложено до тук налага извод за нищожност на процесната заповед, като издадена от некомпетентен орган – съществен порок по смисъла на чл. 146 от АПК влечащ като правна последица най-съществения порок на административния акт. Неустановяването на валидността на обжалвания административен акт в настоящото производство следва да се отнесе и във връзка с разпределеното в тежест на ответника, на основание чл. 170 от АПК, с определението по насрочване на първото открито съдебно заседание, задължение да докаже редовността на процедурата по издаване на административния акт. Такива доказателства не се представиха от ответника.

Предвид гореизложеното, нищожността на обжалваната заповед следва да бъде обявена.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателя следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 1 077 лв. за адвокатско възнаграждение.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА, по жалба на И. Д. П., ЕГН: [ЕГН], съд. адр. [населено място] 1000, [улица], вх. Б, ет. 4, офис 12, на със заповед № ЧР-СП-1200/31.05.2024 г.

на Главния секретар на АПИ.

ОСЪЖДА ответника А. „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“, БУЛСТАТ:[ЕИК], адр. [населено място] 1606, [улица] да заплати на жалбоподателя И. Д. П., ЕГН: [ЕГН], съд. адр. [населено място] 1000, [улица], вх. Б, ет. 4, офис 12, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 1 077 лв. деловодни разноси.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.